

ALTIN
EL SANATLARI

STA
KONGRE
SANAT VE TASARIM
ARAŞTIRMALARI

İSTANBUL
GELİŞİM
UNİVERSİTESİ

Güzel Sanatlar
Fakültesi

Bellekten Geleceğe:

Sanat ve Tasarım
Sempozyumu

Kültürel Mirasın Korunması,
Yorumlanması ve Yeniden Üretimi

From Memory
to the Future:
Art and Design Symposium

Preservation, Interpretation and
Reproduction of Cultural Heritage

ÖZET BİLDİRİ
KİTAPÇIĞI

ABSTRACT
PROCEEDINGS BOOK

1-2

Ekim / October
2026

Çevrim İçi
Online

STA
KONGRE
SANAT VE TASARIM
ARAŞTIRMALARI

İSTANBUL
GELİŞİM
ÜNİVERSİTESİ

Güzel Sanatlar
Fakültesi

Bellekten Geleceğe: Sanat ve Tasarım Sempozyumu

BİLDİRİ ÖZET KİTAPÇIĞI

BOOK OF ABSTRACTS

1-2 EKİM 2026 / ÇEVİRİM İÇİ

Etkinlik web adresi: www.stakongre.org

EDİTÖR / EDITOR

Öğr. Gör. Dr. İrem Fulya Özkan

YAYIN KÜNYESİ

Yayın bilgileri ve kesinleşmesi beklenen alanlar aşağıda gösterilmiştir.

Yayın adı	Bellekten Geleceğe: Sanat ve Tasarım Sempozyumu
Yayın türü	Elektronik bildiri özet kitabı / Book of Abstracts
Yayın tarihi	12.10.2026
Yayıncı	STA Kongre / Sanat ve Tasarım Araştırmaları
Editör(ler)	Öğr. Gör. Dr. İrem Fulya Özkan
Yayın koordinasyonu	Öğr. Gör. Dr. İrem Fulya Özkan
ISBN / e-ISBN	978-625-91151-0-8
Yayın adresi	www.stakongre.org
Dil	Türkçe / English

YAYIN İLKESİ

Özetlerin bilimsel içeriğinden, yazarlık bildirimlerinden ve gerekli etik izinlerden ilgili yazarlar sorumludur. Bildirilerin bilimsel içeriğinden, araştırma etiğine uygunluğundan, kaynak gösteriminden ve yazarlık beyanlarından ilgili yazarlar sorumludur.

AÇIK ERIŞİM

Bu yayın, açık erişim ilkesi doğrultusunda ücretsiz olarak yayımlanmaktadır. İçerikler, Creative Commons Atıf-GayriTicari 4.0 Uluslararası (CC BY-NC 4.0) lisansı kapsamında, uygun kaynak gösterilmesi ve ticari amaçlarla kullanılmaması koşuluyla paylaşılabilir ve uyarlanabilir.

BİLİMSEL ETİK VE SORUMLULUK

Bildirilerin özgünlüğünden, bilimsel içeriğinden, araştırma etiğine uygunluğundan, kaynak gösteriminden ve yazarlık beyanlarından ilgili yazarlar sorumludur.

DİJİTAL YAYIN VE ERIŞİLEBİLİRLİK

Yayınlar, dijital ortamda erişilebilir ve arşivlenebilir PDF biçiminde hazırlanır. Bibliyografik bilgiler, içindekiler, sayfa numaraları ve kalıcı erişim bağlantıları yayın bütünlüğünü sağlayacak şekilde düzenlenir.

ETKİNLİK HAKKINDA

Etkinlik teması: Kültürel Mirasın Korunması, Yorumlanması ve Yeniden Üretimi.

Afişte yer alan kurumlar: STA Kongre, Altın El Sanatları, İstanbul Gelişim Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi.

ETKİNLİĞİN KAPSAMI

“Bellekten Geleceğe: Sanat ve Tasarım Sempozyumu”, kültürel mirasın korunması, yorumlanması ve yeniden üretimi konularını sanat ve tasarım disiplinleri üzerinden ele almaktadır. Etkinliğin odağında kültürel belleğin sürekliliği, geleneksel üretim biçimleri ile çağdaş ifade ve tasarım yaklaşımları arasındaki ilişkiler yer almaktadır. Koruma, kültürel kaynakların özgün niteliklerini ve üretim bilgisini gözetmeyi; yorumlama, bu mirasın tarihsel ve toplumsal anlamlarını yeniden ele almayı; yeniden üretim ise kültürel birikimin yeni malzeme, teknik ve mecralarla ilişkilendirilmesini ifade etmektedir.

Sempozyumun tartışma eksenini, görsel iletişim, sanat, tasarım ve geleneksel el sanatları gibi kültürel mirasla bağlantılı araştırma ve üretim alanlarına uzanmaktadır. Geleneksel biçimlerin güncel uygulamalarda kullanımı, tarihsel bağlam, kültürel aidiyet ve etik sorumluluk açısından değerlendirmeye açıktır. 1-2 Ekim 2026 tarihlerinde çevrim içi olarak duyurulan etkinlik, kültürel mirası yalnızca geçmişten devralınan bir nesneler bütünü olarak değil, eleştirel incelemeye ve yeni yorumlara açık bir bilgi ve deneyim alanı olarak tartışmayı amaçlamaktadır.

TEMEL BİLGİLER

Etkinlik adı	Bellekten Geleceğe: Sanat ve Tasarım Sempozyumu
Tarih	1-2 Ekim 2026
Yer / platform	Çevrim içi / Online
Düzenleyici	STA KONGRE · İstanbul Gelişim Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi
Web adresi	www.stakongre.org
İletişim	stakongre@gmail.com

03 / STA KONGRE YAYIN DİZİSİ

KURULLAR

STA Kongre yönetimi, editöryal süreçleri ve bilimsel danışma kurulu.

İMTİYAZ SAHİBİ

Öğr. Gör. Dr. İrem Fulya Özkan

SEMPOZYUM VE SERGİ YÜRÜTME KURULU

Öğr. Gör. Dr. İrem Fulya Özkan	Prof. Dr. Şükran Güzin Ilıcak Aydınalp
Doç. Dr. Sezgin Savaş	Öğr. Gör. Yeliz Bilir

EDİTÖRYAL KURUL

Öğr. Gör. Dr. İrem Fulya Özkan	Öğr. Gör. Dr. Sinem İnnap
Öğr. Gör. Yeliz Bilir	Arş. Gör. Nuran Akarsu

BİLİMSEL DANIŞMA KURULU

01 Prof. Birsen Çeken	02 Prof. Ayşegül Türk	03 Prof. Dr. Metin Kuş
04 Prof. Dr. Gültekin Akengin	05 Prof. Dr. İsmet Çavuşoğlu	06 Prof. Dr. Aysun Cançat
07 Prof. Dr. Nuri Sezer	08 Prof. Dr. Aslı Albayrak	09 Prof. Dr. Engin Çavuşoğlu
10 Prof. Dr. Akif Kazımov	11 Prof. Dr. Mansur Caferov	12 Prof. Dr. Kadriye Tezcan Akmehmet
13 Prof. Hayriye Koç Başara	14 Doç. Merve Ersan	15 Doç. Semih Delil
16 Doç. Dr. Aydın Zor	17 Doç. Dr. Sabire Soytok	18 Doç. Dr. Ramil Mammadov
19 Doç. Dr. Bahadır UÇAN	20 Doç. Dr. Bahtiyar Yusufov	21 Doç. Dr. Ahmet Dolunay
22 Doç. Dr. Zerrin Funda Ürük	23 Dr. Öğr. Üyesi Sonia Lotfi	24 Dr. Öğr. Üyesi Emel Çirifoğlu
25 Dr. Öğr. Üyesi Gökçe Uzgören	26 Dr. Öğr. Üyesi Eda Türkay	27 Dr. Öğr. Üyesi Burhan Şohoğlu
28 Dr. Öğr. Üyesi Deniz Özeskiçi	29 Dr. Öğr. Üyesi Sema Özeskiçi	30 Dr. Öğr. Üyesi Ayla Acar
31 Dr. Öğr. Üyesi Betül Tanrıkulu Karaduman	32 Dr. Öğr. Üyesi Suzan Glaum	33 Dr. Öğr. Üyesi Cangül Akdaş
34 Dr. Öğr. Üyesi Muhammed Said Erdemonar	35 Dr. Öğr. Üyesi Ozan Küçükusta	36 Dr. Öğr. Üyesi Ayşe Seray Engin
37 Dr. Öğr. Üyesi Çağdaş Topçu	38 Dr. Öğr. Üyesi Erdem Çağla	39 Dr. Öğr. Üyesi Parvin Heidari
40 Öğr. Gör. Dr. Belgin İpek	41 Öğr. Gör. Dr. Cihan Aybay	

İÇİNDEKİLER

Önsözler ve bildiri özetleri Türkçe / İngilizce sayfa düzeniyle listelenmektedir.

01	Yayın Künyesi	02
02	Etkinlik Hakkında	03
03	Kurullar	04
04	İçindekiler	05
05	Önsöz (Türkçe)	08
06	Foreword (English)	09

BİLDİRİ ÖZETLERİ / ABSTRACTS

001 • TR	Türk Televizyon Dizilerinde El Sanatlarının Kültürel Kod Olarak Kullanımı: Bellek, Kimlik ve Kültürel Mirasın Yeniden Üretimi <i>Dr. Öğr. Üyesi Ali Kemal Çipe¹</i>	10
001 • EN	The Use of Handicrafts as Cultural Codes in Turkish Television Series: Memory, Identity, and the Reproduction of Cultural Heritage <i>Dr. Öğr. Üyesi Ali Kemal Çipe¹</i>	11
002 • TR	Ankara'nın Belleğinde Su ile Şekillenen Bir Modernleşme Simgesi: Çubuk Baraj Gazinosu <i>Arş. Gör. Dr. Başak LALE¹</i>	12
002 • EN	A Symbol of Modernization Shaped by Water in Ankara's Memory: Çubuk Dam Casino <i>Res. Asst. Dr. Başak LALE¹</i>	13
003 • TR	Dijitalleşme Sürecinin Grafik Tasarım Mesleği Üzerindeki Etkileri ve Tasarımcı Profilindeki Dönüşümü <i>Dr. Öğr. Üyesi Çağdaş Topçu¹</i>	14

003 • EN The Effects of the Digitalization Process on the Graphic Design Profession and the Transformation of the Designer Profile <i>Asst. Prof. Çağdaş Topçu¹</i>	15
004 • TR Sanat Eğitiminde Teknik Becerinin Ötesi: Algısal Farkındalık ve Fenomenolojik Yaklaşım <i>Dr. Öğr. Üyesi Çağdaş Topçu¹</i>	16
004 • EN Beyond Technical Skill in Art Education: Perceptual Awareness and Phenomenological Approach <i>Asst. Prof. Çağdaş Topçu¹</i>	17
005 • TR Geleneksel Çalgı Yapımcılığında Usta Bilgisinin Akademik Aktarımı: Cafer Açın Örneği <i>Dilara Bilir¹</i>	18
005 • EN The Academic Transmission of Master Craft Knowledge in Traditional Musical Instrument Making: The Case of Cafer Açın <i>Dilara Bilir¹</i>	19
006 • TR Kültürel Belleğin Platformlaşması: Netflix'in Atiye Dizisinde Kültürel Mirasın Görsel ve Anlatısal Yeniden Üretimi <i>Dr. Öğr. Üyesi Eda TÜRKAY¹</i>	20
006 • EN The Platformization of Cultural Memory: The Visual and Narrative Reproduction of Cultural Heritage in Netflix's The Gift <i>Asst. Prof. Eda TÜRKAY¹</i>	21
007 • TR Endüstri Mirasının Yeniden Kullanımında İç Mekânsal Süreklilik: Kütüphane Trolleybüs <i>Arş. Gör. Eliz MUTLU TEKAY¹</i>	22
007 • EN Interior Spatial Continuity in the Adaptive Reuse of Industrial Heritage: Kütüphane Trolleybüs <i>Res. Asst. Eliz MUTLU TEKAY¹</i>	23
008 • TR Kültürel Veriden Görsel Belleğe: İstanbul Kültür Varlıkları Envanteri Üzerinden Bir İnceleme <i>Arş. Gör. Fatih YÜCEYURT¹</i>	24
008 • EN From Cultural Data to Visual Memory: An Examination of the Istanbul Cultural Heritage Inventory <i>Res. Asst. Fatih YÜCEYURT¹</i>	25

009 • TR El Sanatları Kültürünün Çağdaş Tasarımda Yeniden Yorumlanması ve Kültürel Sürekliliğin Görsel Temsili <i>Öğr. Gör. Dr. İrem Fulya Özkan¹</i>	26
009 • EN The Reinterpretation of Craft Culture in Contemporary Design and the Visual Representation of Cultural Continuity <i>Öğr. Gör. Dr. İrem Fulya Özkan¹</i>	27
010 • TR Görsel Sanatlar ve Geleneksel El Sanatları Uygulama Alanlarında Geleneksel Bilgi Aktarım Yöntemlerinin Kaçınılmaz Dönüşümü <i>Prof. Dr. Metin Kuş¹</i>	28
010 • EN The Inevitable Transformation of Traditional Knowledge Transmission Methods in the Fields of Visual Arts and Traditional Crafts <i>Prof. Dr. Metin Kuş¹</i>	29
011 • TR Sinema Teknolojileriyle Üretilmiş Görsel-İşitsel Kültürel Mirasın Dijitalleştirilmesi ve Yeniden Erişilebilirliği: "Film Mirasım" Dijital Arşivi Örneği <i>Dr. Öğr. Üyesi Rabiya SALTİK DUVAN¹</i>	30
011 • EN Digitizing and Re-Accessing Audiovisual Cultural Heritage Produced through Cinematic Technologies: The Case of the "Film Mirasım" Digital Archive <i>Dr. Öğr. Üyesi Rabiya SALTİK DUVAN¹</i>	31
012 • TR Geleneksel El Sanatlarının Çağdaş Tasarım Bağlamında Yeniden Yorumlanması <i>Öğr. Gör. Yeliz Bilir¹</i>	32
012 • EN Reinterpreting Traditional Handicrafts within the Context of Contemporary Design <i>Öğr. Gör. Yeliz Bilir¹</i>	33
ETKİNLİK BELGELERİ / EVENT DOCUMENTATION	
07 Etkinlik Posterleri	34
08 Oturum Programı	35
09 Google Meet Oturum Görselleri	36-41

ÖNSÖZ

Değerli Araştırmacılar ve Katılımcılar,

Kültürel miras, toplumların tarihsel birikimini, estetik değerlerini, üretim geleneklerini ve kolektif belleğini geçmişten geleceğe aktaran; kuşaklar boyunca yeniden yorumlanan ve değişen toplumsal koşullar doğrultusunda dönüşen dinamik bir kültürel süreçtir. Maddi ve somut olmayan kültürel değerlerin korunması, yalnızca geleneksel biçimlerin ve üretim yöntemlerinin yaşatılmasıyla sınırlı olmayıp bu değerlerin taşıdığı tarihsel, toplumsal ve simgesel anlamların çağdaş sanat ve tasarım yaklaşımları çerçevesinde yeniden değerlendirilmesini de gerektirmektedir. Bu doğrultuda kültürel mirasın sürekliliği, geçmişten devralınan bilgi ve deneyimlerin korunmasının yanı sıra yeni ifade biçimleriyle ilişkilendirilmesine ve çağdaş üretim süreçlerine eleştirel bir bakış açısıyla dâhil edilmesine bağlıdır.

“Bellekten Geleceğe: Sanat ve Tasarım Sempozyumu”, kültürel mirasın korunması, yorumlanması, aktarılması ve yeniden üretimi arasındaki ilişkileri disiplinlerarası bir yaklaşımla tartışmak amacıyla düzenlenmiştir. Sempozyum, geleneksel sanat ve tasarım birikiminin çağdaş sanatsal üretim ve tasarım pratikleriyle kurduğu ilişkileri tarihsel, kuramsal ve uygulamalı boyutlarıyla ele alırken kültürel özgünlük, süreklilik, dönüşüm ve yeniden yorumlama kavramları üzerine bilimsel bir tartışma ortamı oluşturmayı amaçlamaktadır. Farklı disiplinlerden araştırmacıların, sanatçıların ve tasarımcıların bilgi ve deneyimlerini bir araya getiren bu bilimsel etkinlik, kültürel mirasın yalnızca korunması gereken bir geçmiş birikimi olarak değil, çağdaş yaratıcı süreçleri besleyen ve yeni düşünsel açılımlara olanak tanıyan bir bilgi alanı olarak değerlendirilmesine katkı sunmayı hedeflemektedir.

Bu bildiri özetleri kitapçığı, sempozyum kapsamında sunulan araştırmaları bir araya getirerek sanat, tasarım ve kültürel miras alanlarında yürütülen akademik çalışmaların görünürlüğünü artırmayı ve bilimsel bilgi paylaşımını desteklemeyi amaçlamaktadır. Kitapçıkta yer alan çalışmaların, farklı kuramsal yaklaşımlar ve araştırma yöntemleri aracılığıyla kültürel mirasın çağdaş sanat ve tasarım alanlarıyla ilişkisine yönelik tartışmaları geliştirmesi beklenmektedir. Bu bilimsel birikimin yeni araştırmalara, özgün sanatsal ve tasarımsal üretilere ve disiplinlerarası iş birliklerine zemin hazırlamasını diliyorum.

Sempozyumumuza bilimsel ve sanatsal çalışmalarıyla katkıda bulunan tüm araştırmacılara, sanatçılara ve tasarımcılara; etkinliğin planlanması, düzenlenmesi ve gerçekleştirilmesi süreçlerinde emek veren herkese teşekkür ederim.

Öğr. Gör. Dr. İrem Fulya Özkan — Editör

FOREWORD

Dear Researchers and Participants,

Cultural heritage is a dynamic cultural process through which societies transmit their historical knowledge, aesthetic values, production traditions, and collective memory from the past to the future. It is continuously reinterpreted across generations and transformed in response to changing social conditions. The preservation of tangible and intangible cultural heritage extends beyond safeguarding traditional forms and methods of production; it also requires a critical reassessment of their historical, social, and symbolic meanings through contemporary approaches to art and design. In this respect, the continuity of cultural heritage depends not only on preserving inherited knowledge and experience but also on establishing connections with new forms of expression and critically integrating them into contemporary creative practices.

The “From Memory to the Future: Art and Design Symposium” was organized to examine the relationships between the preservation, interpretation, transmission, and reinterpretation of cultural heritage from an interdisciplinary perspective. Addressing the interaction between traditional artistic and design knowledge and contemporary creative practices through historical, theoretical, and practice-based approaches, the symposium aims to provide an academic platform for critical discussions on cultural authenticity, continuity, transformation, and reinterpretation. Bringing together researchers, artists, and designers from diverse disciplines, this scholarly event seeks to contribute to an understanding of cultural heritage not merely as a legacy of the past to be preserved, but also as a body of knowledge that informs contemporary creative processes and enables new intellectual perspectives.

This **Book of Abstracts** brings together the research presented at the symposium, with the aim of increasing the visibility of academic studies in the fields of art, design, and cultural heritage while facilitating scholarly exchange. Through diverse theoretical perspectives and research methodologies, the contributions included in this volume are expected to advance critical discussions concerning the relationship between cultural heritage and contemporary artistic and design practices. It is hoped that the knowledge presented will provide a foundation for further research, original artistic and design production, and interdisciplinary collaboration.

I would like to express my sincere gratitude to all researchers, artists, and designers who contributed to the symposium through their scholarly and artistic work, as well as to everyone involved in its planning, organization, and implementation.

Öğr. Gör. Dr. İrem Fulya Özkan — Editor

Türk Televizyon Dizilerinde El Sanatlarının Kültürel Kod Olarak Kullanımı: Bellek, Kimlik ve Kültürel Mirasın Yeniden Üretimi

Dr. Öğr. Üyesi Ali Kemal Çipe¹

¹ İstanbul Gelişim Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Radyo Televizyon ve Sinema — akcipe@gelisim.edu.tr
— ORCID: 0000-0002-5556-372X

ÖZET

Bu çalışmanın amacı, Türk televizyon dizilerinde geleneksel el sanatlarının dekoratif veya estetik unsurlar olarak değil; karakter, mekân, toplumsal kimlik ve kültürel bellek üretiminde işlev gören kültürel kodlar olarak nasıl kullanıldığını incelemektir. Çalışmanın sorusu, el sanatlarının üretim ve temsil biçimleriyle karakterlerin geçmişleri, kimlikleri, aile ilişkileri ve yerel aidiyetleri hakkında anlamları ürettiği ve bu anlamların izleyiciye nasıl aktarıldığıdır. Kuramsal çerçeve kültürel temsil, kültürel bellek, maddi kültür ve Stuart Hall'ın kodlama/kodaçımı yaklaşımına dayanmaktadır. Nitel araştırma yöntemi ve göstergebilimsel içerik çözümlemesiyle Kapalıçarşı, Benim Adım Melek, Güvercin, Asmalı Konak, Atiye, Kızılıcak Şerbeti ve Gönül Dağı dizileri amaçlı örnekleme yoluyla incelenmiştir. El sanatlarının üretildiği, öğrenildiği, uygulandığı veya karakterlerin yaşam alanlarıyla ilişkilendirildiği çözümlemelerde; Kapalıçarşı'da Zeze'nin halı dokuma yeteneği ve Diyar'ın öğreticiliği halıcılığı emek, ekonomik umut ve dayanışmayla; Benim Adım Melek'te Melek'in bakır işçiliğine dönüşü zanaatı dönüşüm, iyileşme, mesleki kimlik ve kültürel belleğin yeniden kurulmasıyla ilişkilendirmektedir. Güvercin'de kutnu dokumacılığı aile mirası ve geleneksel üretim bilgisinin sürdürülmesini; Asmalı Konak'ta Bahar'ın seramik üretimi yerel aidiyet ve kimlik arayışını görünür kılmaktadır. Atiye'de seramik, semboller ve mekânlar geçmiş ile bugün arasında hafıza bağı kurarken; Kızılıcak Şerbeti'nde Nursema'nın hat ve tezhip çalışmaları ifade, aile baskısı, kimlik arayışı ve ekonomik bağımsızlıkla kesişmektedir. Gönül Dağı'nda Taner, Veysel ve Ramazan'ın el emeği, tamir ve icat pratikleri yerel üretim kültürünün teknoloji ve yenilik arayışıyla yeniden yorumlanmasını göstermektedir. Bulgular, el sanatlarının geçmiş ile bugün, gelenek ile modernlik, bireysel kimlik ile toplumsal aidiyet arasında anlam kuran araçlar olduğunu ortaya koymaktadır. Televizyon dizileri aracılığıyla yeniden temsil edilen bu zanaatlar, kültürel mirasın görünürlük kazanmasına, kültürel bellekte yeniden üretilmesine ve kuşaklara aktarılmasına katkı sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: El Sanatları, Kültürel Miras, Kültürel Bellek, Kültürel Temsil, Televizyon Dizileri.

Jel Kodları: Z10, Z11, Z13.

The Use of Handicrafts as Cultural Codes in Turkish Television Series: Memory, Identity, and the Reproduction of Cultural Heritage

Dr. Öğr. Üyesi Ali Kemal Çipe¹

¹ İstanbul Gelişim Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Radyo Televizyon ve Sinema — akcipe@gelisim.edu.tr
— ORCID: 0000-0002-5556-372X

ABSTRACT

This study examines how traditional handicrafts function in Turkish television series not merely as decorative or aesthetic elements, but as cultural codes in the construction of characters, spaces, social identities, and cultural memory. It explores how their production and representation generate meanings about characters' pasts, identities, family relationships, and local belonging, and how these meanings are conveyed to audiences. The theoretical framework is based on cultural representation, cultural memory, material culture, and Stuart Hall's encoding/decoding approach. Using qualitative research and semiotic content analysis, *Kapalıçarşı*, *Benim Adım Melek*, *Güvercin*, *Asmalı Konak*, *Atiye*, *Kızılıçık Şerbeti*, and *Gönül Dağı* were examined through purposive sampling. In *Kapalıçarşı*, Zeze's carpet-weaving skills and Diyar's teaching associate carpet weaving with labour, economic hope, and solidarity. In *Benim Adım Melek*, Melek's return to copperwork relates the craft to transformation, healing, professional identity, and the reconstruction of cultural memory. *Güvercin* presents kutnu weaving as family heritage and the continuation of traditional production knowledge, while Bahar's ceramic production in *Asmalı Konak* highlights local belonging and the search for identity. In *Atiye*, ceramics, symbols, and spaces connect past and present through memory. In *Kızılıçık Şerbeti*, Nursema's calligraphy and illumination intersect with self-expression, family pressure, identity, and economic independence. In *Gönül Dağı*, Taner, Veysel, and Ramazan's manual labour, repair, and invention reinterpret local production culture through technology and innovation. The findings show that handicrafts mediate between past and present, tradition and modernity, and individual identity and social belonging, contributing to the visibility, reproduction within cultural memory, and intergenerational transmission of cultural heritage.

Keywords: Handicrafts, Cultural Heritage, Cultural Memory, Cultural Representation, Television Series.

Jel Codes: Z10, Z11, Z13.

Ankara'nın Belleğinde Su ile Şekillenen Bir Modernleşme Simgesi: Çubuk Baraj Gazinosu

Arş. Gör. Dr. Başak LALE¹

¹ İstanbul Gelişim Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, İç Mimarlık Bölümü, İstanbul/Türkiye — blale@gelisim.edu.tr — ORCID: 0000-0001-9456-332X

ÖZET

Cumhuriyet'in ilanıyla birlikte yeni başkent Ankara, yalnızca idari bir merkez değil; Batılı ve modern eğlence anlayışının Türkiye'de biçimlendiği odak haline gelmiştir. Bozkır topoğrafyasında inşa edilen bu kentsel kurguda su ise; sadece altyapısal bir gereksinim değil, kentsel ferahlama ve sosyalleşmenin en güçlü simgesi olarak rekreasyon alanlarına dahil edilen bir tasarım ögesi olmuştur. Cumhuriyet ideolojisinin etkisi ile yaratılan eğlence mekanları bu anlamda hem mimari bağlamda hem de içlerinde kurgulanan eğlence pratikleri bağlamında adeta batılı yaşam pratiklerinin öğretildiği birer okul gibi işlemişlerdir. Su ile ilişkili bu yenilikçi anlayışın en özgün temsilcilerinden biri, 1937 yılında Fransız mimar Théodore Leveau tarafından tasarlanan, Modernist tasarımı ve transatlantik estetiğiyle dikkat çeken ve yanında konumlandığı Çubuk Barajı'nın potansiyelinin bir rekreasyon alanına dönüştüren Çubuk Baraj Gazinosu'dur. Yapı, göle hâkim konumlanışıyla su ile nitelikli bir mekânsal ilişkisi ile Ankaralıları için gözde bir sosyalleşme mekânı olmuş, kent belleğinde derin izler bırakmış; ancak 2016 yılında yıkılmıştır. Bu çalışma, arşiv belgeleri, dönemsel görsel/yazılı kaynak taramaları ve alanın bugünkü durumuna ilişkin saha analizlerine dayanan bir yöntem izlemektedir. Çalışma, yapının kaybını tekil bir mimari yok oluşun ötesinde, Ankara'nın erozyona uğrayan modern mimarlık mirası ve silinen kentsel hafızası bağlamında ele almaktadır. Yapının arşiv verileriyle rekonstrüksiyonu ve saha gözlemleri üzerinden; suyla kurulan ilişki, yıkım süreci ve alanın günümüzdeki rekreasyonel durumu değerlendirilerek bu mekânsal kayıp tartışılmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Modern Eğlence Kültürü, Çubuk Baraj Gazinosu, Ankara, Mimari Bellek.

Jel Kodları: Z11, R58.

ABSTRACT 002 / ENGLISH ABSTRACT

A Symbol of Modernization Shaped by Water in Ankara's Memory: Çubuk Dam Casino

Res. Asst. Dr. Başak LALE¹

¹ İstanbul Gelisim University, Faculty of Fine Arts, Department of Interior Architecture, İstanbul/Türkiye — blale@gelisim.edu.tr — ORCID: 0000-0001-9456-332X

ABSTRACT

With the proclamation of the Republic, the new capital, Ankara, became not merely an administrative center, but a primary hub where Western and modern entertainment concepts were shaped in Turkey. In this urban layout constructed within the steppe topography, water served not only as an infrastructural necessity, but also as a design element incorporated into recreational spaces as the strongest symbol of urban refreshment and socialization. The entertainment venues created under the influence of Republican ideology operated in this sense as schools where Western lifestyle practices were taught—both in terms of their architectural context and the leisure activities orchestrated within them. One of the most original representatives of this innovative approach related to water was the Çubuk Dam Casino. Designed in 1937 by the French architect Théodore Leveau, the building stood out for its modernist design and transatlantic aesthetic, transforming the potential of the adjacent Çubuk Dam into a recreational area. Commanding a panoramic view of the lake, the structure established a refined spatial relationship with water, becoming a favored social node for Ankara's residents and leaving deep traces in the urban memory; however, it was demolished in 2016. This study adopts a methodology based on archival documents, periodical visual/written source reviews, and field analyses regarding the current state of the site. The study addresses the loss of the structure beyond a singular architectural disappearance, contextualizing it within Ankara's eroding modern architectural heritage and erased urban memory. Through the reconstruction of the building via archival data and field observations, this spatial loss is critically discussed by evaluating its relationship with water, its demolition process, and the contemporary recreational state of the site.

Keywords: Modern Leisure Culture, Çubuk Dam Casino, Ankara, Architectural Memory.

Jel Codes: Z11, R58.

Dijitalleşme Sürecinin Grafik Tasarım Mesleği Üzerindeki Etkileri ve Tasarımcı Profilineki Dönüşümü

Dr. Öğr. Üyesi Çağdaş Topçu¹

¹ İstanbul Gelişim Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Görsel İletişim Tasarımı Bölümü — catopcu@gelisim.edu.tr — ORCID: 0000-0002-6790-2741

ÖZET

Eski Yunan dilinde yazmak ve çizmek anlamına gelen "grafayn" sözcüğünden türemiş olan grafik tasarım, kökeni resim sanatına dayanan ve geleneksel süreçlerde yoğun el emeği gerektiren bir disiplindir. Bilgisayar teknolojilerinin yaygınlaşmasından önceki dönemde afiş, poster, amblem ve logo gibi tasarımlar sanatçılar tarafından manuel olarak, büyük uğraşlar sonucunda üretilmiştir. Ancak günümüzde dijital yazılımların ve bilgisayar kullanımının yaygınlaşması, grafik tasarım pratiklerinde köklü bir paradigma değişimine yol açmıştır. Bu çalışma, dijitalleşme sürecinin grafik tasarım mesleği üzerindeki niteliksel etkilerini ve tasarımcı profilineki dönüşümü eleştirel bir yaklaşımla incelemeyi amaçlamaktadır. Araştırmada, mesleğin geleneksel kökleri ile modern pratikleri arasındaki kopuş, kavramsal analiz yöntemiyle değerlendirilmiştir. Elde edilen bulgular, yalnızca belirli tasarım programlarını öğrenerek sektöre adım atan yeni nesil uygulamacıların, geleneksel eskiz ve manuel üretim süreçlerinden uzaklaştığını göstermektedir. Desen, perspektif, renk teorisi ve sanat tarihi gibi temel sanat bilgilerinden yoksun bir tasarım sürecinin, üretilen eserlerin kavramsal ve estetik derinliğini zayıflattığı tespit edilmiştir. Sonuç olarak, teknolojinin tasarım süreçlerinde kolaylaştırıcı bir araç olduğu, ancak nitelikli bir grafik tasarımcının temel sanat nosyonuna sahip olması gerektiği görülmektedir. Grafik tasarım eğitiminde ve sektörel pratiklerde, yazılım becerilerinin yanı sıra geleneksel sanat disiplinlerinin de korunması mesleki niteliğin sürdürülebilirliği açısından elzemdir.

Anahtar Kelimeler: grafik, dijital, sanat, desen, eskiz, tasarımcı profili.

Jel Kodları: Z11, J24, O33.

The Effects of the Digitalization Process on the Graphic Design Profession and the Transformation of the Designer Profile

Asst. Prof. Çağdaş Topçu¹

¹ Istanbul Gelisim University, Faculty of Fine Arts, Department of Visual Communication Design — catopcu@gelisim.edu.tr — ORCID: 0000-0002-6790-2741

ABSTRACT

Graphic design, derived from the ancient Greek word "graphein" meaning to write and to draw, is a deep-rooted discipline based on the art of painting and requiring intense manual labor in traditional processes. In the period before the widespread use of computer technologies, designs such as posters, emblems, and logos were produced by artists manually through great efforts. However, today, the proliferation of digital software and computer usage has led to a radical paradigm shift in graphic design practices. This study aims to critically examine the qualitative effects of the digitalization process on the graphic design profession and the transformation of the designer profile. In the research, the rupture between the traditional roots of the profession and modern practices was evaluated through the conceptual analysis method. The findings indicate that the new generation of practitioners, who enter the industry merely by learning specific design software, distance themselves from traditional sketching and manual production processes. It has been determined that a design process lacking basic art knowledge such as drawing, perspective, color theory, and art history weakens the conceptual and aesthetic depth of the produced works. Consequently, it is observed that technology is a facilitating tool in design processes, but a qualified graphic designer must possess the fundamental notion of art. The preservation of traditional art disciplines alongside software skills in graphic design education and sectoral practices is essential for the sustainability of professional quality.

Keywords: graphic, digital, art, drawing, sketching, designer profile.

Jel Codes: Z11, J24, O33.

Sanat Eğitiminde Teknik Becerinin Ötesi: Algısal Farkındalık ve Fenomenolojik Yaklaşım

Dr. Öğr. Üyesi Çağdaş Topçu¹

¹ İstanbul Gelişim Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Görsel İletişim Tasarımı Bölümü — catopcu@gelisim.edu.tr — ORCID: 0000-0002-6790-2741

ÖZET

Sanat eğitimi sürecinde öğrenilmek istenen estetik olguların matematiksel, denklemsel ya da kesin kurallara dayalı rasyonel bir tanımı bulunmamaktadır. Tıpkı aruz, hece ölçüsü veya dil bilgisi kurallarını eksiksiz bilmenin bir bireyi doğrudan şair ya da yazar yapmaya yetmeyeceği gibi; salt keskin gözlere, güçlü bir bileğe ve üstün bir zekaya sahip olmak da nitelikli bir ressam olabilmek için kafi değildir. Bu çalışma, resim sanatının öğretiminde pozitif kuralların ötesine geçerek, dünyayı ve doğayı algılayabilme yetisinin felsefi ve pratik temellerini eleştirel bir yaklaşımla incelemeyi amaçlamaktadır. Araştırmada, sanat eğitimi süreçlerindeki nesne ve özne ilişkisi fenomenolojik analiz yöntemiyle değerlendirilmiştir. Elde edilen bulgular, doğayı derinlemesine algılama refleksinin mekanik bir teknik eğitimden çok daha öncelikli olduğunu göstermektedir. Örneğin, bir camı "cam" yapan ya da hayati bir ihtiyaç olan nesneyi "su" yapan varlıksal özü zihinsel olarak sorgulamayan bir uygulamacının, nesneleri biçimsel ve estetik derinliğiyle tasvir etmesi mümkün değildir. Sanatın doğası; hissetmek, algılamak ve düşlemek eylemlerinin bütünsel bir yansımasıdır. Sonuç olarak, resim sanatı ve eğitimi süreçlerinin kelimelerin sınırlarına indirgenerek formüle edilemeyecek felsefi bir boyuta sahip olduğu görülmektedir. Geleceğin sanat eğitimi pratiklerinde, salt teknik beceri aktarımının ötesine geçilerek öğrencilerin algısal farkındalıklarını ve düşünme yetilerini geliştirecek kuramsal yaklaşımların müfredata entegre edilmesi elzemdir.

Anahtar Kelimeler: resim sanatı, sanat eğitimi, algısal farkındalık, fenomenoloji, düşünme.

Jel Kodları: I21, Z11.

Beyond Technical Skill in Art Education: Perceptual Awareness and Phenomenological Approach

Asst. Prof. Çağdaş Topçu¹

¹ Istanbul Gelisim University, Faculty of Fine Arts, Department of Visual Communication Design — catopcu@gelisim.edu.tr — ORCID: 0000-0002-6790-2741

ABSTRACT

In the process of art education, there is no mathematical, equation-based, or strictly rational definition of the aesthetic phenomena intended to be learned. Just as knowing the rules of prosody, syllabic meter, or grammar completely is not sufficient to instantly make an individual a poet or a writer; merely possessing sharp eyes, a strong wrist, and superior intelligence is likewise inadequate to become a qualified painter. This study aims to critically examine the philosophical and practical foundations of the ability to perceive the world and nature by moving beyond positive rules in teaching the art of painting. In the research, the relationship between object and subject in art education processes was evaluated through the method of phenomenological analysis. The findings indicate that the reflex of perceiving nature deeply is much more primary than a mechanical technical education. For instance, it is impossible for a practitioner, who does not mentally question the existential essence that makes a glass "glass" or the vital entity "water," to depict objects with formal and aesthetic depth. The nature of art is a holistic reflection of the acts of feeling, perceiving, and dreaming. Consequently, it is observed that the processes of the art of painting and its education possess a philosophical dimension that cannot be formulated by being reduced to the limits of words. In future art education practices, it is essential to integrate theoretical approaches into the curriculum that will develop students' perceptual awareness and dreaming skills, rather than relying solely on the transmission of technical skills.

Keywords: art of painting, art education, perceptual awareness, phenomenology, dreaming.

Jel Codes: I21, Z11.

Geleneksel Çalgı Yapımcılığında Usta Bilgisinin Akademik Aktarımı: Cafer Açın Örneği

Dilara Bilir¹

¹ Yıldız Teknik Üniversitesi · Sosyal Bilimler Enstitüsü, Müzik ve Sahne Sanatları · Türkiye

ÖZET

Geleneksel çalgı yapımcılığında bilgi, malzemenin duysal değerlendirilmesi, üretim sürecinde geliştirilen bedensel beceriler ve usta-çırak etkileşimi yoluyla aktarılmaktadır. Ancak bu örtük bilginin akademik eğitime taşınması, uygulamaya dayalı ustalığın yazılı, öğretilabilir ve değerlendirilebilir bilgiye dönüştürülmesinde yöntemsel sorunlar doğurmaktadır. Bu araştırmada, Cafer Açın'ın çalgı yapımcılığına ilişkin üretim, yayın ve eğitim faaliyetleri üzerinden söz konusu dönüşümün nasıl yapılandırıldığı incelenmiştir. Nitel araştırma yaklaşımı kapsamında, Açın'ın organoloji ve çalgı yapımı üzerine yayımladığı çalışmalar hakkında hazırlanmış akademik incelemeler, konservatuvar ders izlenceleri ve çalgı yapım eğitiminin kurumsallaşmasına ilişkin yayınlar doküman analiziyle değerlendirilmiştir. Veriler, mesleki bilginin kodlanması, teknik ölçünleştirme, uygulamalı öğretim ve kurumsal süreklilik temaları altında karşılaştırmalı olarak çözümlenmiştir. İnceleme sonucunda, Açın'ın çalışmalarının geleneksel yapım bilgisinin organolojik sınıflandırma, teknik açıklama ve öğretim materyalleri aracılığıyla akademik dolaşıma girmesine katkıda bulunduğu belirlenmiştir. Özellikle Açın'ın Enstrüman Bilimi (Organoloji) adlı eserinin güncel ders kaynaklarında yer alması, bireysel ustalık birikiminin kurumsal eğitim içeriğine hangi kanallarla taşındığını somutlaştırmıştır. Bununla birlikte, çalgı yapımında malzeme seçimi, akustik yargı ve el becerisi gibi bağlama bağımlı kararların yalnızca metinsel belgelendirmeye aktarılamadığı; atölye deneyimi ve ustanın doğrudan geri bildiriminin belirleyici olmaya devam ettiği değerlendirilmiştir. Akademikleşmenin, ustalık bilgisinin bütünüyle standartlaştırılması anlamına gelmediği; ölçülebilir teknik ilkeler ile yerel üslup farklılıkları arasında müzakere gerektirdiği görülmüştür. Çalışmada, Açın örneği üzerinden akademik aktarımın tek yönlü bilgi transferi değil, örtük ve açık bilgi biçimlerinin karşılıklı yeniden düzenlenmesi olarak ele alınması önerilmiştir. Yazılı programların pedagojik etkililiğini doğrudan ölçen öğrenci ve atölye verilerinin yokluğu araştırmanın sınırlılığı olarak kaydedilmiştir. Böylece geleneksel çalgı yapım eğitimi için yazılı kaynakları, uygulamalı atölyeyi ve eleştirel üretim değerlendirmesini birleştiren bütünlük pedagojik bir çerçeve sunulmuştur.

Anahtar Kelimeler: Cafer Açın, geleneksel çalgı yapımcılığı, örtük bilgi, usta-çırak ilişkisi, akademik bilgi aktarımı.

Jel Kodları: I23, J24, Z11

The Academic Transmission of Master Craft Knowledge in Traditional Musical Instrument Making: The Case of Cafer Açın

Dilara Bilir¹

¹ Yıldız Technical University · Institute of Social Sciences, Music and Performing Arts · Türkiye

ABSTRACT

Traditional instrument making transmits knowledge through sensory assessment of materials, embodied production skills, and master–apprentice interaction. Transferring such tacit knowledge to academic education, however, presents methodological difficulties in making practice-based expertise documentable, teachable, and assessable. This study examines how Cafer Açın’s instrument-making, publishing, and teaching activities shaped that process. Using qualitative document analysis, it reviews academic studies of Açın’s publications on organology and instrument making, conservatory syllabi, and literature on the institutionalisation of instrument-making education. Sources were compared across four themes: codification of professional knowledge, technical standardisation, practical instruction, and institutional continuity. Findings indicate that Açın’s work helped incorporate traditional instrument-making knowledge into academia through organological classification, technical explanations, and teaching materials. The inclusion of his book *Enstrüman Bilimi (Organoloji)* in current course resources illustrates how individual expertise enters institutional curricula. Yet decisions on material selection, acoustic judgement, and manual skill remain context-dependent and cannot be conveyed through written documentation alone; workshop experience and direct feedback from a master remain essential. Academic institutionalisation thus does not amount to complete standardisation but requires negotiation between measurable technical principles and local stylistic differences. The Açın case supports understanding academic transmission not as a one-way transfer but as the reciprocal reorganisation of tacit and explicit knowledge. A limitation is the absence of student and workshop data directly measuring the pedagogical effectiveness of written curricula. The study proposes an integrated pedagogical framework combining written sources, practical workshops, and critical evaluation of production.

Keywords: Cafer Açın, traditional musical instrument making, tacit knowledge, master–apprentice relationship, academic knowledge transmission.

Jel Codes: I23, J24, Z11

Kültürel Belleğin Platformlaşması: Netflix'in Atiye Dizisinde Kültürel Mirasın Görsel ve Anlatısal Yeniden Üretimi

Dr. Öğr. Üyesi Eda TÜRKAY¹

¹ İstanbul Gelişim Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Radyo Televizyon ve Sinema Bölümü, Türkiye — ecekemci@gelisim.edu.tr — ORCID: 0000-0002-0225-2653

ÖZET

Dijital yayın platformlarının kültürel üretim ve dolaşım süreçlerindeki rolünün giderek artması, kültürel mirasın temsil edilme ve yeniden anlamlandırılma biçimlerini de dönüştürmektedir. Dijital platformlarda yer alan görsel-işitsel yapımlar, tarihsel mekânları, arkeolojik alanları, sembolleri ve kültürel anlatıları geniş izleyici kitleleriyle buluştururken, söz konusu miras unsurlarını aynı zamanda güncel anlatı ve görsel estetik içerisinde yeniden üretmektedir. Bu çalışma, kültürel miras ile kültürel bellek arasındaki ilişkinin dijital platformlaşma sürecinde nasıl yeniden kurulduğunu incelemeyi amaçlamaktadır. Araştırmanın örneklemini Netflix yapımı Atiye dizisi oluşturmaktadır. Dizide Göbeklitepe ve çevresinde şekillenen anlatı; arkeolojik miras, semboller, geçmiş, ritüel ve kimlik unsurları üzerinden kültürel belleğin yeniden inşasına imkân sağlamaktadır. Çalışmada nitel araştırma yaklaşımı benimsenerek dizinin görsel ve anlatısal yapısı göstergebilimsel çözümleme yöntemiyle incelenecektir. Bu kapsamda kültürel mirasın temsilinde kullanılan mekân, nesne, sembol ve anlatı unsurları ile bunların bireysel ve kültürel bellekle kurduğu ilişkiler değerlendirilecektir. Ayrıca söz konusu temsiller, dijital platformların kültürel içeriği seçme, çerçeveleme ve küresel dolaşıma sokma pratikleri bağlamında ele alınacaktır. Çalışma, Atiye örneğinden hareketle dijital platformların kültürel mirası yalnızca görünür kılan bir mecra olmadığını; aynı zamanda kültürel belleği güncel anlatılar, görsel kodlar ve platformlaşmış kültürel dolaşım içerisinde yeniden biçimlendiren bir kültürel aracılık alanı oluşturduğunu tartışmayı amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Kültürel Bellek, Kültürel Miras, Dijital Platformlar, Platformlaşma, Atiye.

Jel Kodları: L82, Z11, Z13.

The Platformization of Cultural Memory: The Visual and Narrative Reproduction of Cultural Heritage in Netflix's The Gift

Asst. Prof. Eda TÜRKEY¹

¹ Istanbul Gelisim University, Faculty of Fine Arts, Department of Radio, Television and Cinema, Türkiye — ecekemci@gelisim.edu.tr — ORCID: 0000-0002-0225-2653

ABSTRACT

The increasing role of digital streaming platforms in the production and circulation of culture has transformed the ways in which cultural heritage is represented and reinterpreted. Audiovisual productions available on digital platforms bring historical sites, archaeological locations, symbols, and cultural narratives to wider audiences while simultaneously reproducing these heritage elements within contemporary narratives and visual aesthetics. This study aims to examine how the relationship between cultural heritage and cultural memory is reconstructed through the process of platformization. The study focuses on Netflix's The Gift (Atiye) as its case study. The narrative, shaped around Göbekli Tepe and its surroundings, provides a framework for the reconstruction of cultural memory through archaeological heritage, symbols, the past, rituals, and identity. Adopting a qualitative research approach, the study analyzes the visual and narrative structure of the series through semiotic analysis. In this context, spatial, material, symbolic, and narrative elements used in the representation of cultural heritage and their relationships with individual and cultural memory are examined. These representations are also considered in relation to the practices through which digital platforms select, frame, and circulate cultural content on a global scale. Drawing on The Gift as a case study, the study argues that digital platforms function not merely as media for increasing the visibility of cultural heritage, but also as spaces of cultural mediation in which cultural memory is reshaped through contemporary narratives, visual codes, and platform-based forms of cultural circulation.

Keywords: Cultural Memory, Cultural Heritage, Digital Platforms, Platformization, The Gift.

Jel Codes: L82, Z11, Z13.

Endüstri Mirasının Yeniden Kullanımında İç Mekânsal Süreklilik: Kütüphane Trolleybüs

Arş. Gör. Eliz MUTLU TEKAY¹

¹ İstanbul Gelişim Üniversitesi — elmutlu@gelisim.edu.tr — ORCID: 0000-0002-5155-1617

ÖZET

Endüstri mirası yapılarının güncel gereksinimler doğrultusunda yeniden kullanıma kazandırılması, koruma ve tasarım disiplinlerinin birlikte ele alınmasını gerektiren önemli bir konu olarak öne çıkmaktadır. Bu yapıların kütüphane gibi kamusal işlevlerle yeniden değerlendirilmesi, özgün mekânsal karakterin korunması ile yeni kullanım programının gerektirdiği esneklik ve erişilebilirlik arasındaki ilişkinin kurulmasını zorunlu kılmaktadır. İç mekânsal süreklilik, bu ilişkinin strüktür, malzeme, dolaşım ve mekânsal izler aracılığıyla nasıl sürdürüldüğünü açıklayan bir tasarım sorunsalı olarak ele alınmaktadır. Çalışmanın temel amacı, bir endüstri mirası yapısının kütüphane işleviyle yeniden işlevlendirilmesinde iç mekânsal sürekliliğin hangi tasarım kararları aracılığıyla kurulduğunu analiz etmektir. Bu bağlamda, İstanbul'da 2022 yılında kütüphane işleviyle yeniden kullanıma açılan Kütüphane Trolleybüs vaka olarak ele alınmıştır. Yapı, özgün endüstriyel karakteri, geniş iç hacmi ve güncel kütüphane işlevine uyarlanan mekânsal kurgusu bağlamında incelenmiştir. Çalışma, nitel araştırma yaklaşımıyla yürütülmüş; yapının tarihçesi, mekânsal ve teknik çizimleri, görsel verileri ile yerinde gözlem yoluyla elde edilen veriler, iç mekânsal sürekliliğin tasarım göstergeleri bağlamında değerlendirilmiştir. İnceleme sonucunda, iç mekânsal sürekliliğin yalnızca özgün mekânsal elemanların korunmasıyla değil, yeni işlevin mevcut hacim, strüktür ve tarihsel izlerle ilişkilendirilmesiyle kurulduğu görülmüştür. Bu çerçevede iç mekân, geçmişe ait mekânsal niteliklerin korunması ile yeni kullanıcı gereksinimlerinin karşılanmasıyla birlikte ele alındığı bir tasarım alanı olarak değerlendirilmiştir. Bu sonuç, iç mekânın yalnızca korunması gereken fiziksel bir çevre olmadığını; farklı dönemlere ait mekânsal niteliklerin yeni kullanım senaryoları içinde yeniden okunabildiği ve sürdürülebildiği bir tasarım ortamı olduğunu ortaya koymaktadır. Bu doğrultuda çalışma, tarihî yapıların yeniden işlevlendirilmesinde özgün mekânsal nitelikler ile güncel kullanım gereksinimlerini birlikte değerlendiren bir yaklaşım ve değerlendirme çerçevesi önermektedir.

Anahtar Kelimeler: Endüstri Mirası, Yeniden İşlevlendirme, İç Mekânsal Süreklilik, Kütüphane Tasarımı.

Jel Kodları: Z11, R52, R53.

ABSTRACT 007 / ENGLISH ABSTRACT

Interior Spatial Continuity in the Adaptive Reuse of Industrial Heritage: Kütüphane Trolleybüs

Res. Asst. Eliz MUTLU TEKAY¹

¹ Istanbul Gelisim University — elmutlu@gelisim.edu.tr — ORCID: 0000-0002-5155-1617

ABSTRACT

Adapting industrial heritage buildings to contemporary needs requires an integrated approach that brings conservation and design together. Repurposing these buildings for public functions such as libraries calls for a balance between preserving their original spatial character and providing the flexibility and accessibility demanded by new programs. Interior spatial continuity is examined as a design concern that clarifies how this balance is sustained through structure, materials, circulation, and spatial traces. The main aim of this study is to analyze the design decisions through which interior spatial continuity is established when an industrial heritage building is adapted for library use. In this context, Kütüphane Trolleybüs, an industrial heritage building in Istanbul that was brought back into use as a library in 2022, is examined as a case study. The building is analysed in terms of its original industrial character, generous interior volume, and spatial configuration adapted to its current library function. The building's history, spatial and technical drawings, visual documentation, and data obtained through on-site observation were analyzed using design indicators associated with interior spatial continuity. The findings show that continuity is established not only by preserving original elements but also by relating the new function to the existing volume, structure, and historical traces. The interior was therefore understood as a design setting in which the preservation of inherited spatial qualities and the fulfilment of contemporary user needs are considered together. The study proposes an adaptive reuse approach and evaluation framework that takes into account both original spatial qualities and contemporary use requirements.

Keywords: Industrial Heritage, Adaptive Reuse, Interior Spatial Continuity, Library Design.

Jel Codes: Z11, R52, R53.

Kültürel Veriden Görsel Belleğe: İstanbul Kültür Varlıkları Envanteri Üzerinden Bir İnceleme

Arş. Gör. Fatih YÜCEYURT¹

¹ İstanbul Gelişim Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Grafik Tasarımı — ORCID: 0009-0006-7518-8433

ÖZET

Kültürel mirasın gelecek kuşaklara aktarılması, yalnızca fiziksel varlıkların korunmasıyla sınırlı değildir. Bu varlıklara ilişkin bilgilerin belgelenmesi, düzenlenmesi ve erişilebilir hâle getirilmesi de kültürel belleğin devamlılığı açısından önem taşımaktadır. Dijitalleşmeyle birlikte kültürel mirasa ilişkin tarihsel, görsel ve mekânsal veriler giderek daha fazla dijital ortamda bir araya gelmektedir. Bu verilerin nasıl düzenlendiği ve sunulduğu ise kullanıcıların kültür varlıklarını ve aralarındaki ilişkileri anlamasında belirleyici olmaktadır. Bilgi tasarımı, karmaşık kültürel verilerin sınıflandırılmasına ve anlaşılır görsel yapılar içinde sunulmasına olanak sağlayan bir yaklaşım olarak bu noktada önem kazanmaktadır. Bu çalışma, kültürel mirasın dijital ortamda görselleştirilmesinde bilgi tasarımının rolünü İstanbul Kültür Varlıkları Envanteri örneği üzerinden incelemeyi amaçlamaktadır. Nitel araştırma yaklaşımının benimsendiği çalışmada literatür taraması ve örnek olay incelemesi yöntemlerinden yararlanılmaktadır. Envanter; bilginin sınıflandırılması, mekânsal ve harita tabanlı görselleştirme ve görsel bilgi hiyerarşisi olmak üzere üç temel başlık altında ele alınmaktadır. İncelemede, farklı türlerdeki kültürel miras verilerinin ortak bir bilgi sistemi içinde nasıl bir araya getirildiğine ve bu yapının kültür varlıkları arasındaki tarihsel ve mekânsal ilişkilerin anlaşılmasına nasıl katkı sağladığına odaklanılmaktadır. Çalışmanın, bilgi tasarımının kültürel miras verilerini yalnızca düzenleyip görünür kılmadığını; aynı zamanda kullanıcıların bilgiyi anlamasını, ilişkilendirmesini ve keşfetmesini kolaylaştırarak kültürel belleğin dijital ortamda erişilebilirliğini ve sürekliliğini destekleyebileceğini ortaya koyması beklenmektedir.

Anahtar Kelimeler: Bilgi Tasarımı, Kültürel Miras, Görsel Bellek, Veri Görselleştirme, Dijital Kültürel Miras

Jel Kodları: Z11, Z19, Y91

From Cultural Data to Visual Memory: An Examination of the Istanbul Cultural Heritage Inventory

Res. Asst. Fatih YÜCEYURT¹

¹ Istanbul Gelisim University, Faculty of Fine Arts, Graphic Design — ORCID: 0009-0006-7518-8433

ABSTRACT

Preserving cultural heritage for future generations involves more than protecting physical assets. It also requires the information surrounding these assets to be documented, organized, and made accessible. As cultural heritage becomes increasingly digitized, large amounts of historical, visual, and spatial information are brought together in digital environments. The way this information is structured and presented directly affects how users understand cultural assets and the relationships between them. From this perspective, information design provides a framework for organizing complex cultural data and presenting it through clear and meaningful visual structures. This study examines the role of information design in the digital visualization of cultural heritage through the Istanbul Cultural Heritage Inventory. Using a qualitative research approach, the study combines a literature review with a case study. The inventory is examined through three main aspects of information design: information classification, spatial and map-based visualization, and visual information hierarchy. The study focuses on how different types of cultural heritage data are brought together within a shared information system and how this structure supports the understanding of historical and spatial relationships between cultural assets. It is expected to show that information design does more than organize and display cultural heritage data. By helping users understand, connect, and navigate information, it can also support the visibility, accessibility, and continuity of cultural memory in digital environments.

Keywords: Information Design, Cultural Heritage, Visual Memory, Data Visualization, Digital Cultural Heritage

Jel Codes: Z11, Z19, Y91

El Sanatları Kültürünün Çağdaş Tasarımda Yeniden Yorumlanması ve Kültürel Sürekliliğin Görsel Temsili

Öğr. Gör. Dr. İrem Fulya Özkan¹

¹ İstanbul Gelişim Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Grafik Tasarımı — ORCID: 0000-0002-7112-7119

ÖZET

El sanatları, kuşaklar arasında aktarılan üretim bilgisi, malzeme deneyimi ve simgesel anlatımlar aracılığıyla kültürel belleğin sürekliliğine katkıda bulunan uygulamalardır. Bu birikimin çağdaş tasarıma aktarılması, geleneksel biçimlerin yeniden kullanımının ötesinde üretim süreçleri, temsil ilişkileri ve tasarım etiği bakımından incelenmesi gereken bir dönüşüm alanı oluşturmaktadır. Bu bildirinin amacı, el sanatları kültürünün çağdaş grafik tasarım ve ürün tasarımında nasıl yeniden yorumlanabileceğini kültürel süreklilik, görsel anlam üretimi ve özgünlük kavramları üzerinden tartışmaktır. Çalışma, somut olmayan kültürel miras yaklaşımını temel alan kavramsal bir inceleme olarak tasarlanmıştır (UNESCO, 2003). Dokuma, çini ve ebru geleneklerinden aktarılan motif, renk, doku ve teknikler üzerinden biçimsel alıntılama ile bağlamsal yeniden yorumlama arasındaki ayrım ele alınmaktadır. Bu ayrım, kültürel göstergelerin görünür kılınmasının, kaynak toplulukların üretim bilgisinin ve tarihsel anlamların korunduğu anlamına gelmediği kabulüne dayanmaktadır. İnceleme kapsamında kültürel kaynağın belirtilmesi, zanaatkarların tasarım süreçlerine katılımı, malzeme ve teknik bilgisinin gözetilmesi ve göstergelerin yeni kullanım bağlamındaki anlamları analitik ölçütler olarak önerilmektedir. Böylece kültürel mirasın dekoratif bir biçimler repertuarına indirgenmesi ile yaşayan bir bilgi sistemi olarak yorumlanması arasındaki gerilim tartışmaya açılmaktadır. Çalışmada, geleneğin değişmez biçimler bütünü yerine dönüşen kültürel bir kaynak olarak değerlendirilmesi gerektiği savunulmaktadır. Bu yaklaşım, tasarımda biçimsel benzerliği kültürel süreklilikle özdeşleştiren yorumları sorgulamakta ve yaratıcı uyarlamanın etik koşullarını görünür kılmaktadır. Bu nedenle çağdaş tasarım örneklerinin değerlendirilmesinde estetik yenilik ve pazar dolaşımıyla birlikte kültürel bağlamın açıklığı, yerel emek sahipliğinin tanınması, işbirliği pratiklerinin belgelenmesi ve bilgi aktarımının niteliği de dikkate alınmalıdır. Önerilen çerçevenin, ileride yürütülecek örnek olay incelemelerinde kültürel temsilin niteliğini değerlendirmek ve tasarımcı ile zanaatkar arasındaki ilişkinin üretim sonuçlarına etkisini araştırmak için kullanılabileceği öngörülmektedir.

Anahtar Kelimeler: El sanatları, kültürel miras, çağdaş tasarım, görsel temsil, kültürel süreklilik.

Jel Kodları: Z11, Z13

The Reinterpretation of Craft Culture in Contemporary Design and the Visual Representation of Cultural Continuity

Öğr. Gör. Dr. İrem Fulya Özkan¹

¹ Istanbul Gelisim University, Faculty of Fine Arts, Graphic Design — ORCID: 0000-0002-7112-7119

ABSTRACT

Handicrafts sustain cultural memory through production knowledge, material expertise, and symbolic expressions transmitted across generations. Their integration into contemporary design calls for examination of production processes, representation, and ethics beyond the reuse of traditional forms. This paper discusses how craft cultures may be reinterpreted in contemporary graphic and product design through cultural continuity, visual meaning-making, and originality. It is conceived as a conceptual inquiry informed by the framework of intangible cultural heritage (UNESCO, 2003). Drawing on weaving, tile-making, and marbling traditions, the paper distinguishes formal borrowing from contextual reinterpretation of motifs, colours, textures, and techniques. This distinction assumes that making cultural signs visible does not necessarily preserve historical meanings or the production knowledge of source communities. The proposed analytical criteria include acknowledgement of cultural sources, artisans' participation in design processes, attention to material and technical knowledge, and consideration of meanings acquired by signs in new contexts. These criteria reveal the tension between reducing heritage to a decorative repertoire and interpreting it as a living knowledge system. The paper argues for treating tradition as a changing cultural resource rather than a fixed collection of forms. This approach questions the equation of formal resemblance with cultural continuity and foregrounds the ethical conditions of creative adaptation. Accordingly, assessments of contemporary design should consider cultural contextualisation, recognition of local labour, documentation of collaboration, and the quality of knowledge transmission alongside aesthetic innovation and market circulation. The framework may inform future empirical case studies evaluating cultural representation and investigating how designer– artisan relationships shape design outcomes.

Keywords: Handicrafts, cultural heritage, contemporary design, visual representation, cultural continuity.

Jel Codes: Z11, Z13

Görsel Sanatlar ve Geleneksel El Sanatları Uygulama Alanlarında Geleneksel Bilgi Aktarım Yöntemlerinin Kaçınılmaz Dönüşümü

Prof. Dr. Metin Kuş¹

¹ İstanbul Gelişim Üniversitesi, Türkiye — mkus@gelisim.edu.tr — ORCID: 0000-0002-3152-5235

ÖZET

Görsel sanatlar ve el sanatlarına dair bilginin üretimi, korunması ve kuşaklararası aktarımı tarihi boyunca ağırlıklı olarak ahilik, lonca ve atölye kültürüne dayanan usta-çırak ilişkisi etrafında şekillenmiştir. Ancak 21. yüzyıl dijital teknolojileri, yapay zekâ algoritmaları, sanal gerçeklik simülasyonları ve açık kaynaklı ağlar; bilginin kaynağını, akış yönünü ve pedagojik yöntemlerini kökten değiştirmiştir. Bu çalışmada, geleneksel usta-çırak modelindeki, ancak uygulama yoluyla aktarılabilen örtük bilginin dijital ortamlardaki karşılığını, hiyerarşik yapıların çöküşünü ve merkezsiz öğrenme ağlarının sanat uygulamalarındaki etkisini ve muhtemel eksikliklerini incelemektedir. Yalnızca teorik ve ifade edilebilir kurallarla sınırlı olmayan bu aktarım süreci aynı zamanda malzemenin fiziksel davranışını, kimi zaman kokusunu hissetmeyi, el yetkinliğini, , görsel ritmi ve ustanın eylemsel tecrübesini içeren bütüncül bir yapıdadır. Aynı zamanda görsel sanatlar ve el sanatları alanlarındaki bilginin niteliği yüzyıllar boyunca oluşmuş; usta ile çırak arasında, mekâna bağımlı (atölye) ve dikey bir hiyerarşi içinde, zamana yayılan yüz yüze bir taklit ve içselleştirme mekanizmasıyla aktarılmıştır. Sözel anlatım bu aktarımın çok küçük bir kısmını kapsar ve uygulama eşliğinde değilse fazla da bir anlam içermez. Bu nedenlerle ustanın fırça basıncı, malzemenin kokusu, dokusal direnci veya kompozisyondaki sezgisel dengesi, metinlerle tam olarak ifade edilemeyen, sadece eylem anında ve yüz yüze gözlemlenerek çok sayıda deneme yanılma yolu ile içselleştirilerek kavranabilen/aktarılabilen bir birikimdir. Dijitalleşme süreçleri ile birlikte sanatçı veya zanaatçı adayları artık bilgiyi ustanın bedenleşmiş tecrübesinden değil; yazılımın arayüz parametrelerinden ve algoritmik yönlendirmelerden edinmeye çalışmaktadır. Bu süreç sanatsal bilgiyi kodlanabilir, simüle edilebilir ve ölçeklenebilir verilere dönüştürmeye çalışırken bu söz konusu boyutlar karşılanamamıştır. Buna rağmen görsel sanatlar ve el sanatları alanlarındaki geleneksel bilgi aktarım yöntemlerinin dönüşümü, engellenemez bir epistemolojik kırılma olgusu olarak var olmaktadır. Geleneksel aktarımın bir diğer belirleyici unsuru, bilginin yegâne koruyucusu olan ustanın mutlak otoritesidir. Dijital çağda ise bilgi dikey bir eksenenden yatay ve ağ tabanlı (networked) bir yapıya kaymıştır. Kendine has özellikleri ve kolaylıkları ile dijitalleşme, bilgiyi kitleselleştirip demokratikleştirirken; diğer yandan malzemenin sunduğu sezgisel derinliğin ve yüz yüze etkileşimin getirdiği yukarıda sözü edilen duyuşsal birikimin kaybolma riskini doğurmaktadır. Geleceğin sanat/zanaat eğitimi ve uygulamaları, geleneksel yöntemleri aynen korumak tutuculuğuna ya da dijitalleşmeyi kategorik olarak reddetmek yerine; atölye kültürünün estetik ve felsefi birikimini dijital olanaklarla eklemlen karması bir aktarım modeli üzerine inşa edilmelidir. Bu yeni yapıda ustanın rolü, bilginin tekel kaynağı olmak değil; devasa veri kütlesi içinde sanatçı adayına estetik ve kavramsal yön gösteren bir rehberliğe evrilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Sanat, Zanaat, Sanat Eğitimi, Geleneksel el Sanatları, Dijitalleşme

Jel Kodları: Z11, Z19, O39.

ABSTRACT 010 / ENGLISH ABSTRACT

The Inevitable Transformation of Traditional Knowledge Transmission Methods in the Fields of Visual Arts and Traditional Crafts

Prof. Dr. Metin Kuş¹

¹ Istanbul Gelisim University, Türkiye — mkus@gelisim.edu.tr — ORCID: 0000-0002-3152-5235

ABSTRACT

Throughout history, the production, preservation, and intergenerational transmission of knowledge regarding visual arts and crafts have been shaped primarily by the master-apprentice relationship rooted in the *Ahilik* (guild-like brotherhood), guild, and workshop cultures. However, 21st-century digital technologies, artificial intelligence algorithms, virtual reality simulations, and open-source networks have radically altered the source of knowledge, the direction of its flow, and its pedagogical methods. This study examines the digital-environment equivalents of the "tacit knowledge"—which, in the traditional master-apprentice model, could only be transmitted through practice—as well as the collapse of hierarchical structures and the impact (along with potential shortcomings) of decentralized learning networks on artistic practices. This transmission process is not limited to theoretical and articulable rules; rather, it constitutes a holistic structure encompassing the physical behavior of materials, the sensory experience (such as scent), manual dexterity, visual rhythm, and the master's experiential know-how. Furthermore, the knowledge within these fields evolved over centuries and was transmitted through a mechanism of face-to-face imitation and internalization—unfolding over time within a vertical hierarchy and a specific physical setting (the workshop). Verbal explanation accounts for only a small fraction of this transmission and holds little significance unless accompanied by actual practice. For these reasons, a master's brush pressure, the scent of the material, its textural resistance, or the intuitive balance within a composition constitute a body of knowledge that cannot be fully articulated in text; rather, it is grasped and transmitted through face-to-face observation and extensive trial and error during the act of creation itself. With the advent of digitalization, aspiring artists and craftspeople now seek to acquire knowledge not from the master's embodied experience, but from software interface parameters and algorithmic directives. While this process attempts to transform artistic knowledge into data that can be coded, simulated, and scaled, those specific, intangible dimensions remain uncaptured. Nevertheless, the transformation of traditional knowledge transmission methods in the visual arts and crafts stands as an inevitable epistemological shift. Another defining element of traditional transmission is the absolute authority of the master as the sole guardian of knowledge. In the digital age, however, knowledge has shifted from a vertical axis to a horizontal, network-based structure. While digitalization—with its unique characteristics and conveniences—democratizes knowledge and makes it accessible to the masses, it simultaneously risks the loss of the intuitive depth offered by materials and the affective knowledge gained through face-to-face interaction. Future art and craft education and practice should not rely on the conservatism of preserving traditional methods exactly as they are, nor on a categorical rejection of digitalization; instead, they should be built upon a hybrid transmission model that integrates the aesthetic and philosophical heritage of workshop culture with digital possibilities. In this new structure, the role of the master should not be that of a sole source of knowledge; rather, it must evolve into a form of guidance that provides aesthetic and conceptual direction to the aspiring artist amidst a vast mass of data.

Keywords: Art, Craft, Art Education, Traditional Crafts, Digitalization

Jel Codes: Z11, Z19, O39.

Sinema Teknolojileriyle Üretilmiş Görsel-İşitsel Kültürel Mirasın Dijitalleştirilmesi ve Yeniden Erişilebilirliği: “Film Mirasım” Dijital Arşivi Örneği

Dr. Öğr. Üyesi Rabiya SALTİK DUVAN¹

¹ İstanbul Gelişim Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Radyo Televizyon ve Sinema Bölümü —
rsaltik@gelisim.edu.tr — ORCID: 0000-0003-4378-3490

ÖZET

Sinema teknolojileriyle üretilmiş görsel-işitsel materyaller, üretildikleri dönemin toplumsal, kültürel ve tarihsel koşullarına ilişkin izler taşıyan önemli kültürel miras unsurlarıdır. Fiziksel film materyallerinin zaman içerisinde bozulma riski ve erişim koşullarının sınırlılığı, bu mirasın korunması ve gelecek kuşaklara aktarılması açısından dijitalleştirme süreçlerini önemli hale getirmektedir. Bu çalışma, sinema teknolojileriyle üretilmiş görsel-işitsel kültürel mirasın dijitalleştirilmesi ve yeniden erişilebilirliğini, Kültür ve Turizm Bakanlığı Sinema Genel Müdürlüğü tarafından oluşturulan “Film Mirasım” dijital arşivi üzerinden incelemektedir. Araştırmanın amacı, Film Mirasım’ın görsel-işitsel kültürel mirası dijital ortamda nasıl koruduğunu, sınıflandırdığını, tanımladığını ve kullanıcı erişimine sunduğunu ortaya koymaktır. Nitel araştırma yaklaşımına dayanan çalışmada dijital arşiv incelemesi ve doküman incelemesinden yararlanılmış; arşivin tarihsel sınıflandırma yapısı, metadata kullanımı, arama ve filtreleme olanakları, çevrimiçi erişim biçimleri ve kullanıcı katılımına yönelik işlevleri incelenmiştir. Bulgular, Film Mirasım’ın görsel-işitsel mirası yalnızca dijital kopyalar halinde muhafaza etmediğini; materyalleri tarihsel dönem, kişi, yer ve konu gibi metadata unsurları aracılığıyla sınıflandırarak yeni bir erişim ve anlamlandırma düzeni oluşturduğunu göstermektedir. Arşivin 1895–1918 döneminden başlayarak farklı tarihsel dönemler üzerinden oluşturduğu kronolojik yapı, kullanıcıların görsel-işitsel mirasa tarihsel bir süreklilik içerisinde ulaşmasına olanak sağlarken, metadata temelli arama ve filtreleme işlevleri kronolojik erişimin ötesinde ilişkisel bir keşif olanağı sunmaktadır. Bu doğrultuda Film Mirasım, fiziksel görsel-işitsel materyallerin dijital kopyalarının oluşturulduğu bir arşiv olmanın ötesinde, kültürel mirasın sınıflandırıldığı, görünür kılındığı ve yeniden dolaşıma sokulduğu bir dijital bellek alanı olarak değerlendirilmektedir. Çalışma, görsel-işitsel kültürel mirasın dijitalleştirilmesinin yalnızca koruma işlevi taşımadığını; aynı zamanda mirasın erişim, görünürlük ve yeniden kullanım biçimlerini dönüştüren bir süreç olduğunu ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Kültürel Miras, Sinema Teknolojileri, Dijital Arşiv, Kültürel Bellek, Film Mirasım.

Jel Kodları: Z11, Z19, O39.

Digitizing and Re-Accessing Audiovisual Cultural Heritage Produced through Cinematic Technologies: The Case of the “Film Mirasım” Digital Archive

Dr. Öğr. Üyesi Rabiya SALTİK DUVAN¹

¹ Istanbul Gelisim University, Faculty of Fine Arts, Department of Radio, Television and Cinema —
rsaltik@gelisim.edu.tr — ORCID: 0000-0003-4378-3490

ABSTRACT

Audiovisual materials produced through cinematic technologies constitute important elements of cultural heritage, as they bear traces of the social, cultural, and historical conditions of the periods in which they were produced. The risk of deterioration of physical film materials over time, together with limited conditions of access, makes digitization processes increasingly important for the preservation of this heritage and its transmission to future generations. This study examines the digitization and re-accessibility of audiovisual cultural heritage produced through cinematic technologies through the “Film Mirasım” digital archive established by the General Directorate of Cinema of the Ministry of Culture and Tourism. The study aims to examine how Film Mirasım preserves, classifies, describes, and provides user access to audiovisual cultural heritage in the digital environment. Based on a qualitative research approach, the study employs digital archive analysis and document analysis to examine the archive’s historical classification structure, use of metadata, search and filtering functions, forms of online access, and features that facilitate user participation. The findings indicate that Film Mirasım does not merely preserve audiovisual heritage as digital copies; rather, it establishes a new structure of access and interpretation by classifying materials through metadata elements such as historical period, person, place, and subject. The archive’s chronological structure, beginning with the period of 1895–1918 and extending across different historical periods, enables users to access audiovisual heritage within a sense of historical continuity, while metadata-based search and filtering functions provide opportunities for relational exploration beyond chronological access. In this respect, Film Mirasım can be regarded not merely as an archive in which physical audiovisual materials are converted into digital copies, but as a digital memory space where cultural heritage is classified, made visible, and brought back into circulation. The study demonstrates that the digitization of audiovisual cultural heritage serves not only a preservation function but also transforms the ways in which heritage is accessed, made visible, and reused.

Keywords: Cultural Heritage, Cinematic Technologies, Digital Archive, Cultural Memory, Film Mirasım.

Jel Codes: Z11, Z19, O39.

Geleneksel El Sanatlarının Çağdaş Tasarım Bağlamında Yeniden Yorumlanması

Öğr. Gör. Yeliz Bilir¹

¹ İstanbul Gelişim Meslek Yüksekokulu, Bilgisayar Destekli Tasarım Ve Animasyon — ORCID: 0009-0007-1141-6748

ÖZET

Geleneksel el sanatları, toplumların tarihsel birikimini, kültürel kimliğini, estetik anlayışını ve üretim pratiklerini yansıtan önemli kültürel miras alanlarından biridir. Kuşaktan kuşağa aktarılan teknikler, motifler, malzemeler ve biçimsel özellikler, bu sanatların özgün niteliklerinin ve kültürel sürekliliğinin temel unsurlarını oluşturmaktadır. Bununla birlikte teknolojik gelişmeler, değişen yaşam biçimleri, üretim süreçlerindeki dönüşümler ve güncel tasarım yaklaşımları, geleneksel el sanatlarının üretim, kullanım ve temsil biçimlerinin yeniden ele alınmasını gerekli kılmaktadır. Bu bağlamda kültürel mirasın korunması, yalnızca mevcut biçimlerin sürdürülmesiyle değil, özgün anlam ve üretim bilgisinin korunarak güncel tasarım pratikleriyle ilişkilendirilmesiyle de yakından bağlantılıdır. Bu çalışmanın amacı, geleneksel el sanatlarının çağdaş tasarım bağlamında hangi görsel, biçimsel ve işlevsel dönüşümler aracılığıyla yeniden yorumlandığını incelemek ve geleneksel üretim anlayışı ile güncel tasarım yaklaşımları arasındaki ilişkiyi ortaya koymaktır. Araştırmanın kapsamını ebru, çini, dokuma, hat ve tezhip sanatları oluşturmaktadır. Çalışma kapsamında, 2015–2025 yılları arasında üretilmiş ve söz konusu sanatların çağdaş tasarım anlayışıyla ilişkilendirildiği toplam 20 tasarım örneği incelenmiştir. Her sanat dalından dört örnek, ölçüt örnekleme yöntemiyle belirlenmiştir. Örneklerin seçiminde; geleneksel sanatlara özgü motif, renk, biçim, malzeme veya üretim tekniklerinden en az birini barındırması ve bu unsurları güncel bir tasarım yaklaşımı içerisinde yeniden ele alması temel ölçüt olarak benimsenmiştir. Araştırma, nitel araştırma yaklaşımı doğrultusunda yapılandırılmış; verilerin oluşturulmasında literatür taraması ve doküman incelemesinden yararlanılmıştır. Seçilen örnekler; motif, renk, biçim, malzeme, üretim tekniği, işlev ve çağdaş tasarım diliyle kurdukları ilişki bakımından betimsel analiz yoluyla değerlendirilmiştir. İnceleme sonucunda, geleneksel sanatlara ait görsel ve biçimsel unsurların çağdaş tasarım uygulamalarına çoğunlukla doğrudan aktarılmadığı, aksine yeni bağlamlar içerisinde yeniden kurgulandığı görülmüştür. Motif, renk ve sembolik özelliklerin kültürel referanslarını büyük ölçüde koruduğu; buna karşılık biçim, malzeme, işlev ve kullanım alanlarının güncel tasarım anlayışı doğrultusunda dönüştüğü belirlenmiştir. İncelenen örnekler bağlamında, geleneksel üretim bilgisinin çağdaş tasarım pratikleriyle ilişkilendirilmesinin kültürel mirasın güncel görünürlüğünü desteklediği ve farklı tasarım alanlarıyla yeni ilişki biçimleri kurulmasına olanak sağladığı sonucuna ulaşılmıştır. Bununla birlikte geleneksel unsurların kültürel ve tarihsel bağlamından koparılıp yalnızca dekoratif bir öğeye indirgenmesinin anlam kaybına yol açabileceği değerlendirilmiştir. Bu nedenle çağdaş yorumlama süreçlerinde özgün tekniklerin, sembolik anlamların ve kültürel referansların korunmasının kültürel süreklilik açısından önem taşıdığı sonucuna varılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Geleneksel el sanatları, çağdaş tasarım, kültürel miras, yeniden yorumlama, kültürel süreklilik.

Jel Kodları: Z11, Z19, O39.

Reinterpreting Traditional Handicrafts within the Context of Contemporary Design

Öğr. Gör. Yeliz Bilir¹

¹ İstanbul Gelişim Meslek Yüksekokulu, Bilgisayar Destekli Tasarım Ve Animasyon — ORCID: 0009-0007-1141-6748

ABSTRACT

Traditional handicrafts constitute a significant domain of cultural heritage, reflecting societies' historical accumulation, cultural identity, aesthetic sensibilities, and production practices. Techniques, motifs, materials, and formal characteristics transmitted from one generation to another form the basis of the distinctive qualities and cultural continuity of these practices. However, technological developments, changing lifestyles, transformations in production processes, and contemporary design approaches have made it necessary to reconsider the modes of production, use, and representation of traditional handicrafts. In this context, the preservation of cultural heritage is closely associated not only with the continuation of existing forms but also with relating traditional knowledge and meanings to contemporary design practices while maintaining their authenticity. The aim of this study is to examine the visual, formal, and functional transformations through which traditional handicrafts are reinterpreted within the context of contemporary design and to reveal the relationship between traditional modes of production and current design approaches. The scope of the study comprises marbling, tile art, weaving, calligraphy, and illumination. Within this framework, a total of 20 design examples produced between 2015 and 2025, in which these traditional arts were reinterpreted through contemporary design approaches, were examined. Four examples from each art form were selected through criterion sampling. The primary selection criteria were that each example incorporated at least one element specific to traditional arts—such as motif, color, form, material, or production technique—and recontextualized these elements within a contemporary design approach. The research was structured within a qualitative research approach, and data were generated through a literature review and document analysis. The selected examples were evaluated through descriptive analysis in terms of motif, color, form, material, production technique, function, and their relationship with contemporary design language. The findings indicate that the visual and formal elements of traditional arts were generally not transferred directly into contemporary design practices; rather, they were reconfigured within new contexts. While motifs, colors, and symbolic features largely preserved their cultural references, form, material, function, and areas of use were transformed in accordance with contemporary design approaches. Within the scope of the examined examples, integrating traditional production knowledge with contemporary design practices was found to support the current visibility of cultural heritage and to enable the establishment of new relationships with different fields of design. However, the study also suggests that reducing traditional elements to merely decorative components by detaching them from their cultural and historical contexts may result in a loss of meaning. Therefore, preserving authentic techniques, symbolic meanings, and cultural references in processes of contemporary reinterpretation is considered essential for maintaining cultural continuity.

Keywords: Traditional handicrafts, contemporary design, cultural heritage, reinterpretation, cultural continuity.

Jel Codes: Z11, Z19, O39.

ETKİNLİK POSTERİ

Etkinliğin resmî tanıtım posteri / Official event poster

Görsel 01 / Etkinlik posteri

OTURUM PROGRAMI

Etkinlik oturum programı görselleri / Session programme

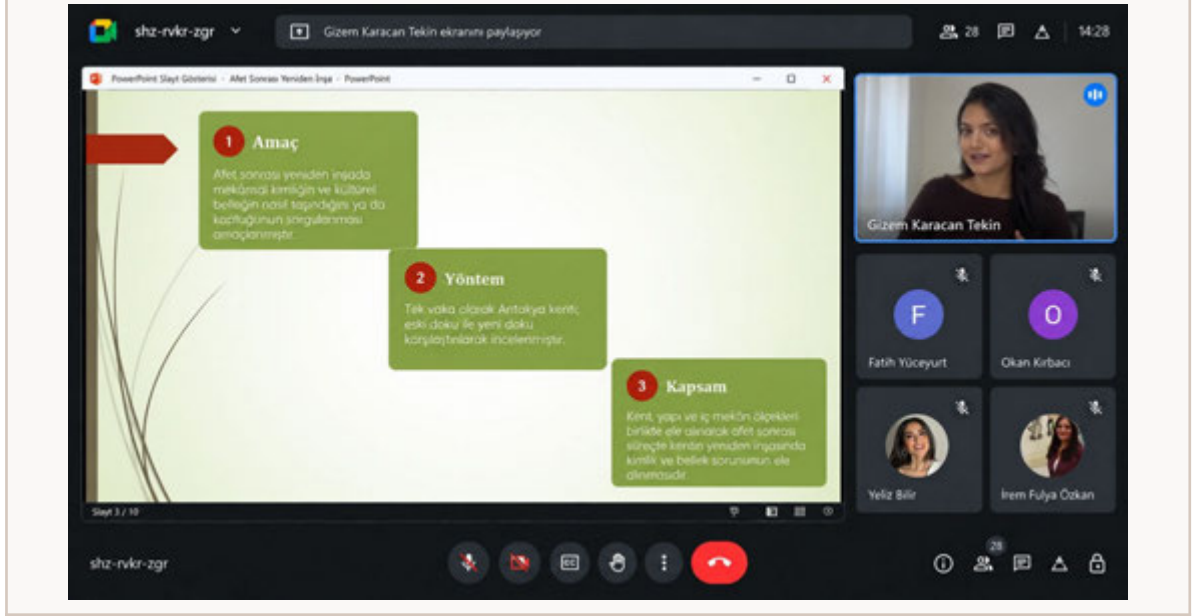
Görsel 02 / Oturum programı — 1

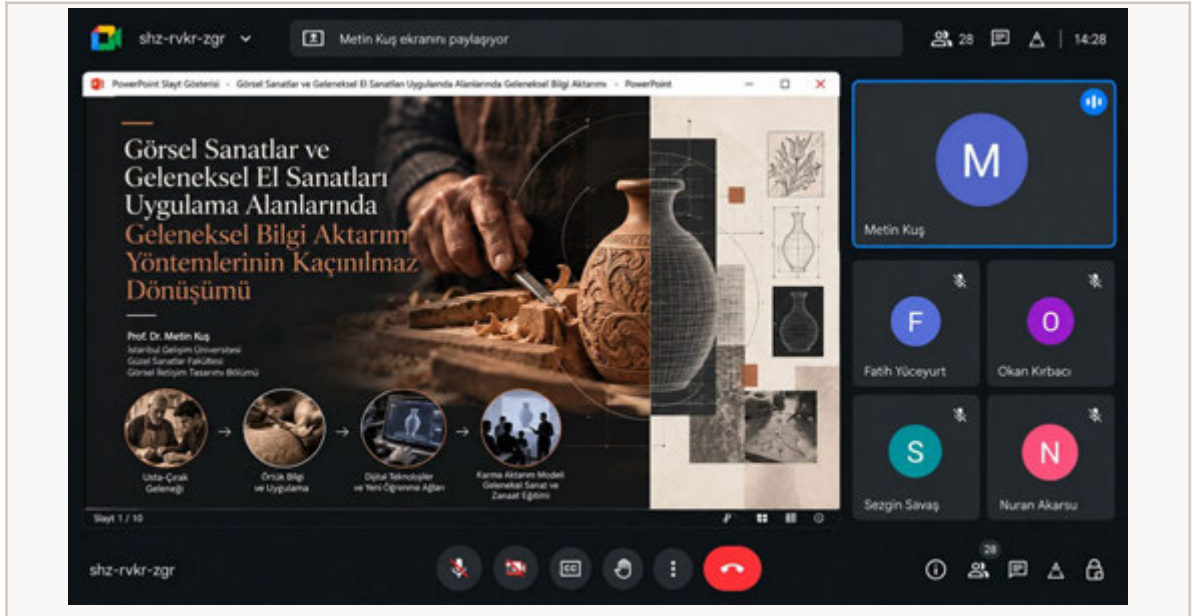
Görsel 03 / Oturum programı — 2

GOOGLE MEET OTURUM GÖRSELLERİ

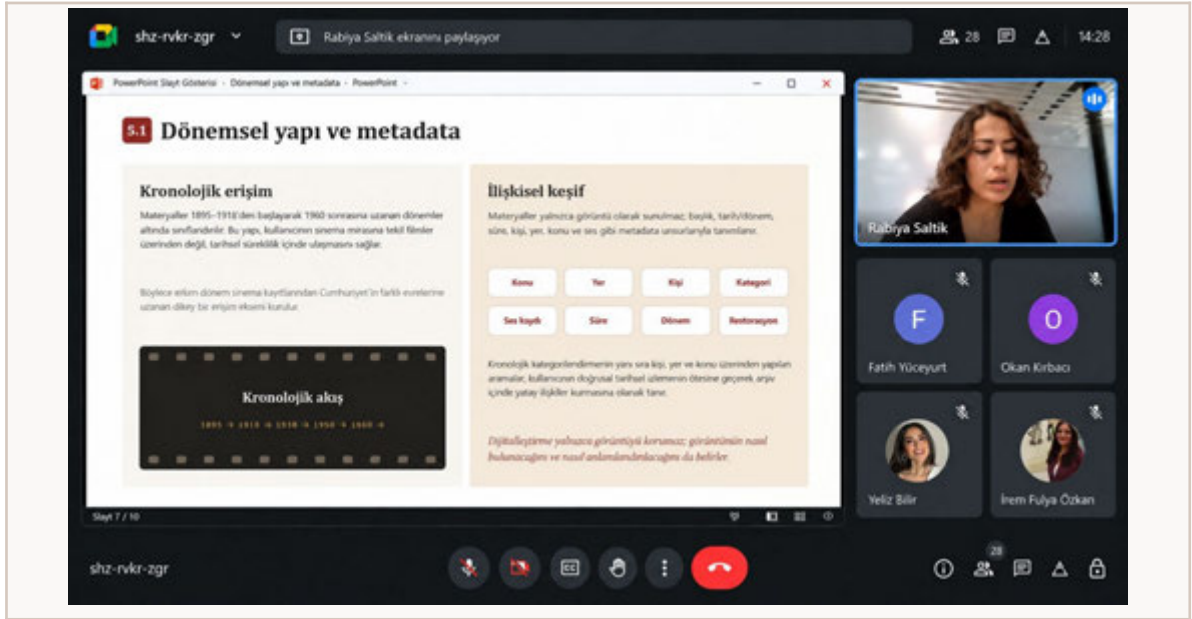
Çevrim içi oturum kayıt görüntüleri / Online session screenshots

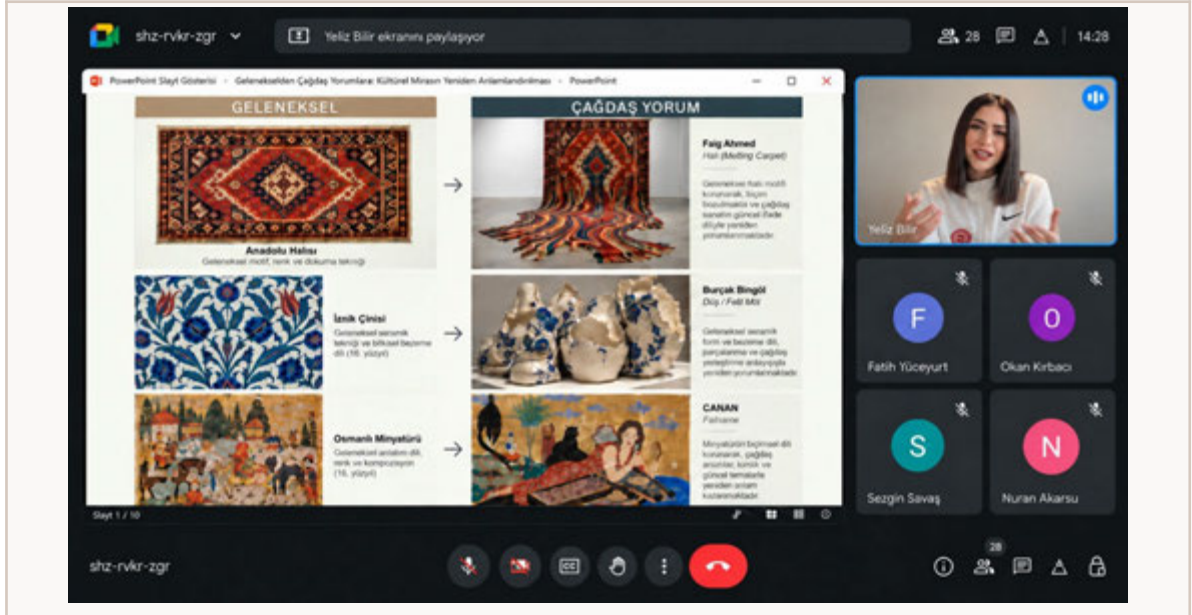
Görsel 04 / Meet oturum görüntüsü — 1

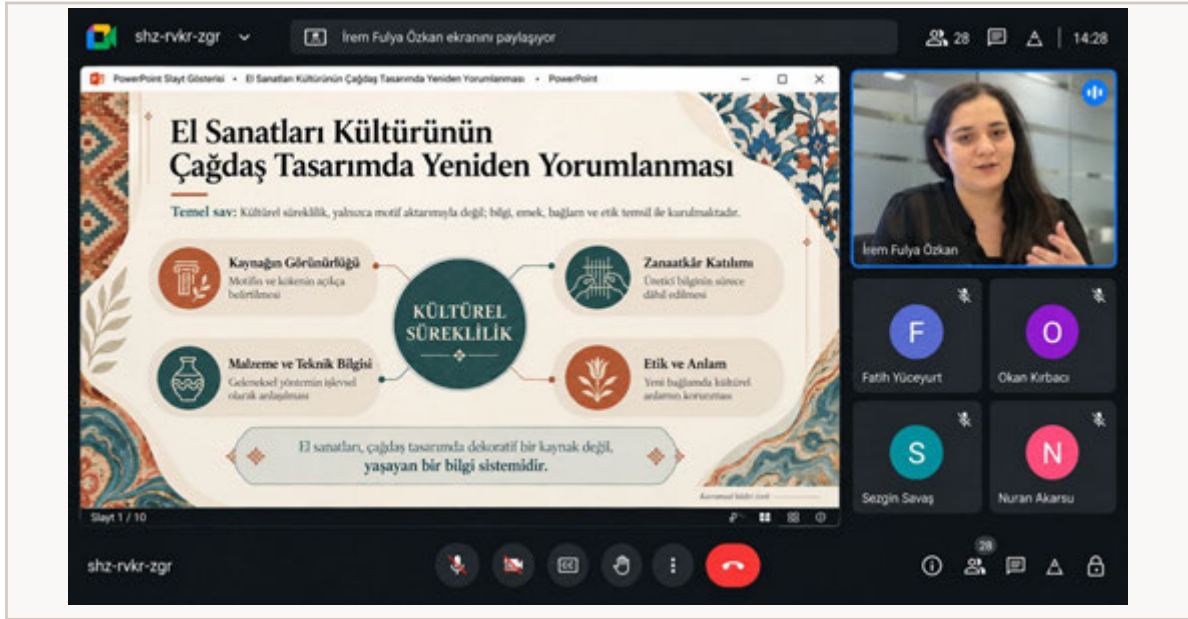
Görsel 05 / Meet oturum görüntüsü — 2

Görsel 06 / Meet oturum görüntüsü — 3

Görsel 07 / Meet oturum görüntüsü — 4

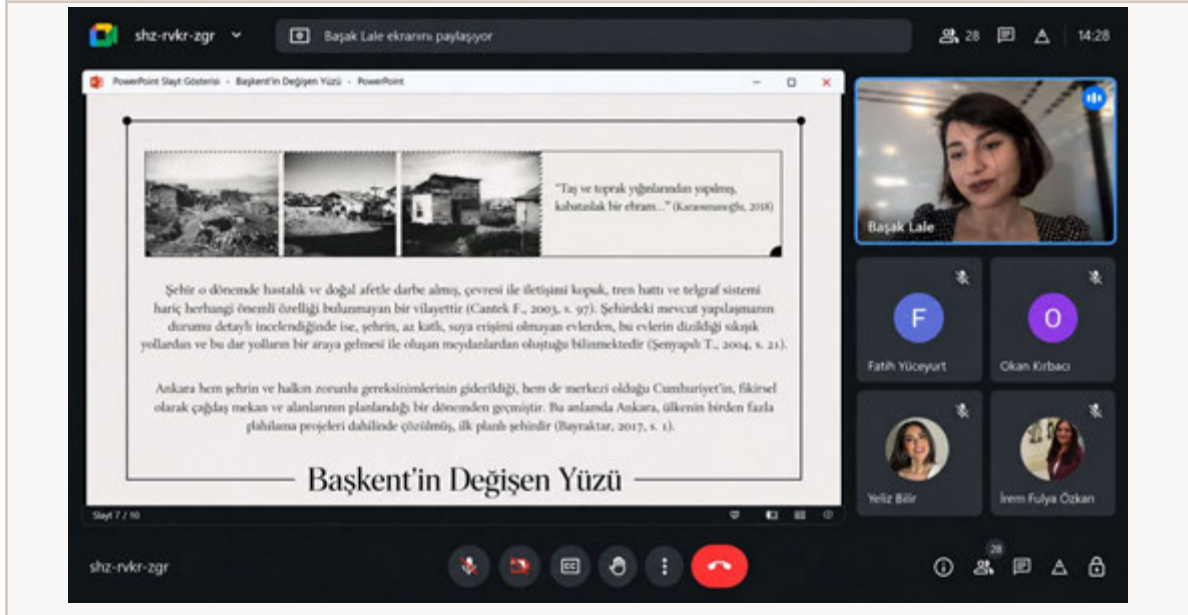
Görsel 08 / Meet oturum görüntüsü — 5

Görsel 09 / Meet oturum görüntüsü — 6

Görsel 10 / Meet oturum görüntüsü — 7

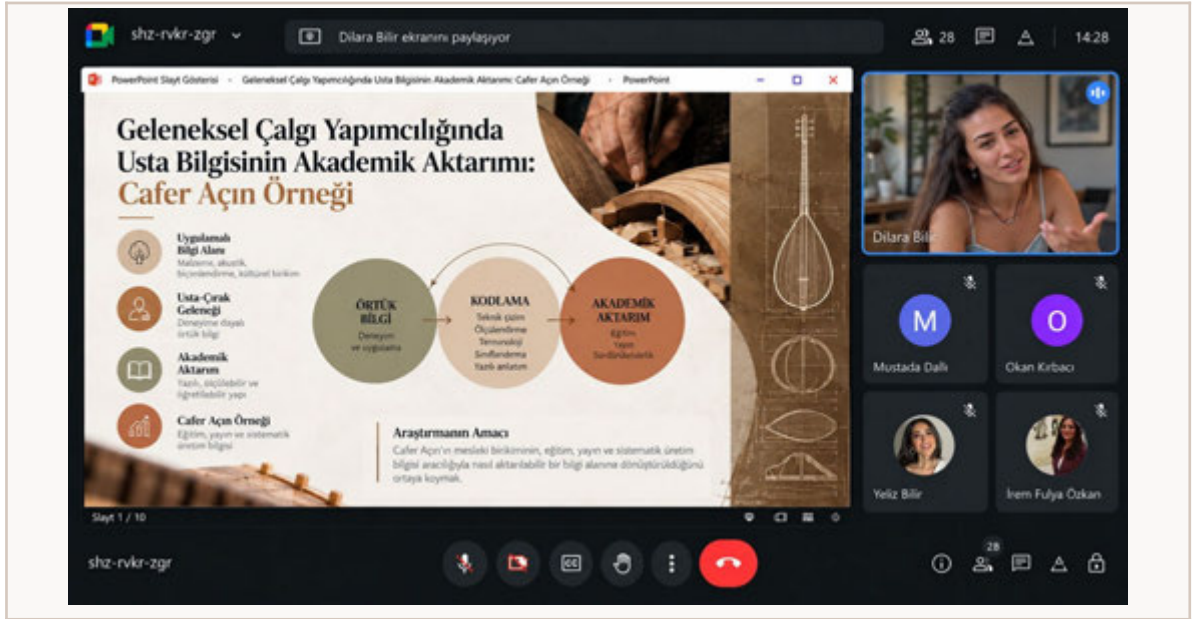
Görsel 11 / Meet oturum görüntüsü — 8

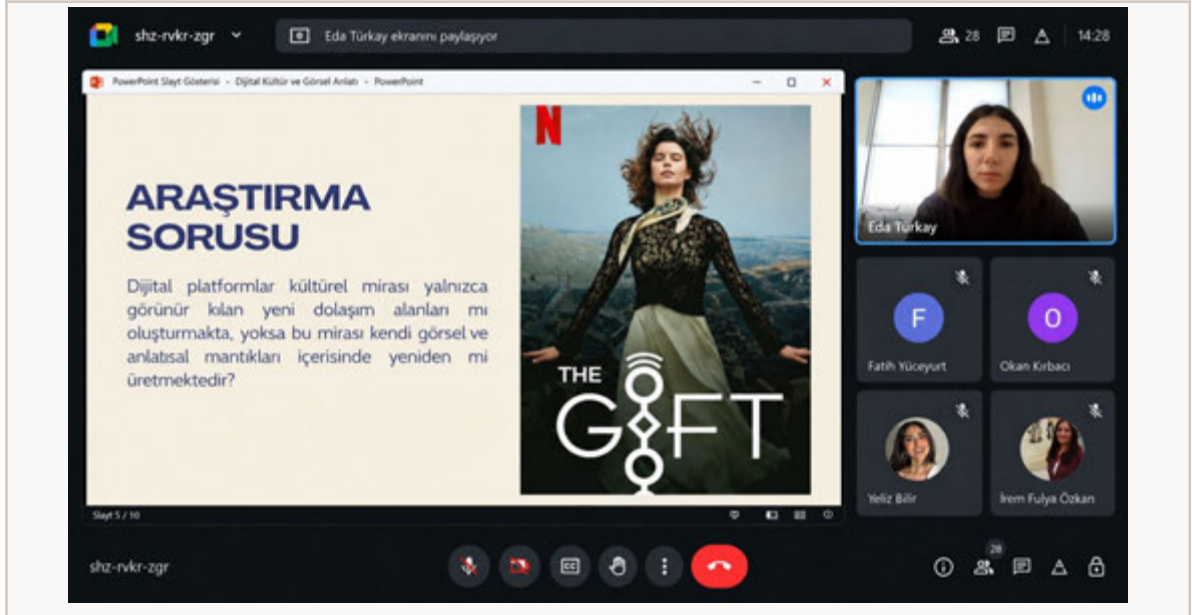
Görsel 12 / Meet oturum görüntüsü — 9

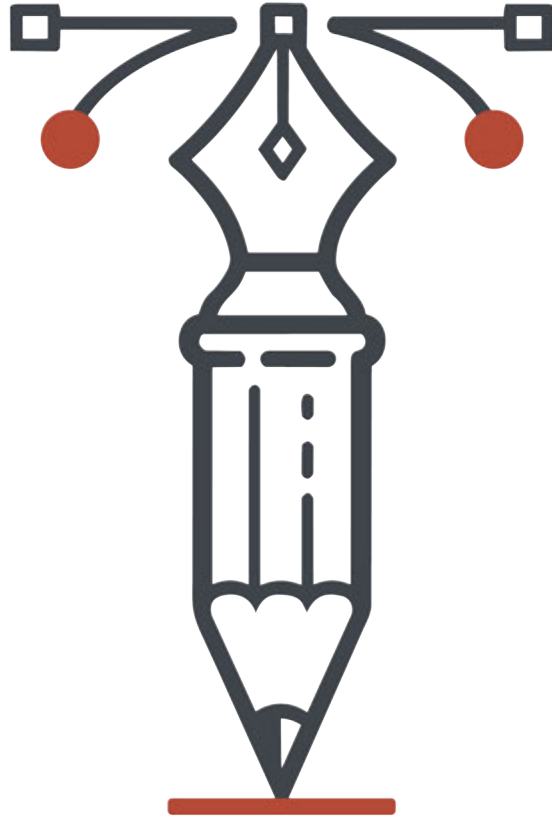
Görsel 13 / Meet oturum görüntüsü — 10

Görsel 14 / Meet oturum görüntüsü — 11

Görsel 15 / Meet oturum görüntüsü — 12

Akademik yayınlar · Sempozyumlar · Kongreler

www.stakongre.org